

Papp János: „Inka, inkább, leginkább” (Peru)

Még mindig nem tudok elszakadni a vándor-színész vékonyka könyveitől. (De mindenkit megnyugtatók, már elolvastam az összes útleírását, tehát újabb könyvajánlók már nem nagyon várhatók.)

Míg Papp János és felesége, Zsuzsa bejárja Perut, van idő filozofálgatni. Hitről, szeretetről, művészetről. Mert minden mindennel összefügg.

„Lenyűgözve állunk a 21 méter magas, arany füsttel borított cédrusfa főoltár előtt. Bennem pedig fölsejlik a debreceni nagytemplom képe, ami egyszerűségével közelebb áll hozzám, mint a hivalkodó pompa, és elgondolkodom azon, vajon miért van szükségük a katolikusoknak annyi tömjénfüstre? Mit takargat a sok ciráda? Nem áll-e a lélek és a hit közé a gazdagsággal kérkedő hiúság? Végül oda lukadok ki, hogy akinek így jó, sőt erősíti hitét, ám legyen! Az istenhez, „horribile dictu” az istenekhez vezető utak kifürkészhetetlenek!”

Nekem pedig fülemben cseng a jáki templomban elhangzott mondat: tudod, azért építették ilyen nagyra, hogy az ember kicsinek érezze benne magát. ☺ Lehet benne valami.

„Egy hatalmas Krisztus-szobor tárja karjait a város felé, fölé. Egykor a nevében pusztították el Cuscót, és irtották tűzzel-vassal lakóit, eltörölve egy csodálatos emberi kultúrát. Most a romok tövében sárkányt ergetnek a gyerekek, és a békés vasárnap délután hangulata feledteti a horgadó haragot, szomorúságot.”

Nem ismerem a Zuhanás a csendbe c. filmet (de megnézem majd). Nincs meg a könyv sem (de nem is lehet most kapni). Joe Simpson és Simon Yates 1985 májusában együtt vágnak neki, hogy meghódítsák a Siula Grande (6356 m) szinte teljesen függőleges, addig még megmászatlan nyugati falát a perui Andokban. Tervük sikerül, ám a visszaúton, ereszkedésnél Joe eltöri a lábát, ami ekkora magasságban kész életveszély. A kötéll, mellyel társa fokozatosan egyre lejjebb engedi, a rossz látási viszonyok miatt egy gleccserhasadékba csúszik, és Joe egyszeriben a levegőben himbálózva találja magát. A kötéll, mely egészen addig mindkettőjük számára a biztonságot jelentette, hirtelen halálos veszély forrása lesz. A társát tartó Simon, akinek több ujja megfagyott, s érzi, hogy lassan kihűl, kénytelen meghozni élete leggyötrelmesebb döntését...

És meghozza. Simon elvágja a sérült Joe kötelét, hogy a saját életét mentse, míg társa egy hasadékba esik. Simon folytatja az utat lefelé barátja megölésének kínzó gondolatával. Azonban Joe egy párkányon fennakadva túléli a zuhanást, s ettől a pillanattól egyedül kell folytatnia hősiességét a túlélésért.

Tetszik, hogy sokfelé kalandoznak gondolatai túra közben. Most egyik témája a magyar nyelv azon distinkciója, amely tartalmi különbséget tesz előadóművész és alkotóművész között. E szerint a színész előadóművész, miközben János úgy érzi, hogy inkább alkotóművész! (Amikor legközelebb elfoglaljuk helyünket a színházban, felmegy a függöny, vége a nézőtéri zsongásnak, és 1,5-2 órára egy másik világba csöppenünk, talán könnyebben rájövünk, mi hogyan érezzük, kinek van igaza.)

A Radnóti verseket külön köszönöm!

Szigligeti Zsuzsanna